

The Handbook to Handling His Lordship

Suzanne Enoch

Copyright © 2013 Suzanne Enoch

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Lasă-mă să te iubesc
Suzanne Enoch

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ENOCH, SUZANNE

Lasă-mă să te iubesc / Suzanne Enoch;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4568-5

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SUZANNE ENOCH

Lasă-mă să te iubesc

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

capitolul 1

Modalitățile stupide prin care se amăgeau oamenii, contrar rațiunii și judecății lor, încetaseră de mult să-l surprindă pe Nathaniel Stokes.

De exemplu, nu i se părea că o întâlnire bine documentată în mijlocul Hyde Park, în toiul zilei, era discretă. Nici nu s-ar fi gândit că o enormă pălărie galbenă și o mantie nefiresc de greoaie puteau trece neobservate, dar, oricum, nu aranjase el întâlnirea. Onoarea îi aparținea feței prelungi și sprâncenelor triunghiulare de sub pălărie. Și degetelor cu mânuși negre ieșind pe geamul enormei trăsuri negre, care îl invitau să vină mai aproape, asemenea unor păianjeni. Ah, foarte subtil!

Desigur, își luase propriile măsuri de precauție pentru a se asigura că locuitorii Londrei, în general, și cei din Mayfair, în special, vedeau exact imaginea pe care și-o dorea el. Prin urmare, în timp ce descălecă de pe Blue, armăsarul lui de un cenușiu-închis, își aranjă ochelarii pe care îi purta pe podul nasului și scoase bastonul de abanos din tocul la modă aflat în șa.

Nu avea nevoie nici de una, nici de cealaltă, dar îi trebuiau amândouă. Sau mai degrabă erau necesare pentru genul lui de îndeletnicire, pe care o învățase printr-o observare atentă, un anumit aer distrat și seriozitate demnă de încredere. Ochelarii realizau asta cu un efort minim, în timp ce bastonul îl făcea să pară inofensiv, mai ales când era însoțit de un ușor șchiopătat provocat de un nasture îndesat în gheata stângă. Nimeni nu trebuia să vadă floreta foarte ascuțită din interiorul lemnului de abanos, dar *el* știa că se afla acolo. Și știa cum să o folosească.

– Lord Westfall, șopti femeia de sub pălărie, ascunzându-se în cotloanele umbrite ale trăsurii, te rog să mi te alături.

În plus, era vorba și de deghizarea lui. Lui Nate i se părea ironic că oamenii cu sânge albastru din Mayfair îl consideraseră vrednic să le asculte cele mai întunecate secrete numai după ce devenise conte de Westfall – nu pentru că titlul nu era în mod legitim al lui, după cum susținuse o armată de avocați, ci din cauza că, dintre toate deghizările afișate vreodată, cea de aristocrat i se potrivea cel mai puțin. Și părea să fie singura pe care nu putea să o scoată și să o îndese în dulap la sfârșitul zilei.

Protejându-și piciorul stâng, urcă în trăsură și închise portiera după el.

– Ești sigură că reputația ta este în siguranță cu mine, Lady Allister? întrebă el cu un zâmbet, scoțându-și pălăria de castor de un albastru-închis și așezând-o lângă el, pe bancheta elegantă de piele.

Vicontesa văduvă chicoti, cu o îmbujorare în obraji palizi.

– La vârsta mea, o să-mi asum riscul, răspunse ea, continuând pe același ton scăzut de complicitate pe care îl folosise la fiecare dintre cele șase discuții pe care le avuseseră. Ai avut succes?

Nate încuviință din cap, căutând în buzunarul greșit de la haină, apoi în cel corect ca să scoată o broșă veche din fildeș cu margini aurite. Gravura era destul de delicată, cu silueta unei tinere doamne cu un chip alungit și părul ondulat prins într-un coc în creștetul capului.

– Te las pe tine să decizi dacă vrei să afli unde am găsit-o, spuse el și o întinse spre degetele înmănușate în negru ale lui Lady Allister.

– Oh, Dumnezeule! spuse ea, privind lung broșa înainte să-și strângă degetele în jurul ei și să o țină la piept. Urâsc să fiu sentimentală, dar este singura imagine

cu mine tânără care mi-a rămas. Focul mi-a răpit portretul pe care îl comandase tatăl meu. Pictat de însuși Gainsborough, să știi!

– Este o piesă superbă. Măiestria și subiectul sunt remarcabile.

Părea să fie exact ce ea își dorea să audă. Cum el își petrecuse ultima săptămână analizând vreo cincizeci de obiecte, în timp ce căutase o broșă mică prin centrul Angliei, nu știa cât de experimentat era ca să facă acea apreciere.

Ochii de un albastru-deschis se ridicară și îi întâlniră pe ai lui.

– O să întreb doar atât: a fost vândută din averea fiului meu sau a fost furată?

El descoperise răspunsul la acea întrebare puțin mai devreme. Datoriile la jocurile de noroc și un stil de viață extravagant îl lăsaseră pe actualul viconte de Allister cu mai puține fonduri decât de dorit. În timp ce privi ochii umezi ai mamei îngrijorate a lui Allister, expresia i se concentră într-o încruntare.

– Furată, mă tem. Un grup de tâlhari tineri, care au fost deja duși la judecată pentru fărâdelegile lor.

Umerii femeii se coborâră.

– Deci este așa cum a spus el. Femeia își drese glasul. Și onorariul tău, Westfall? Cu siguranță îl meriți cu vârf și îndesat.

– 25 de lire, așa cum ne-am înțeles, milady.

– În schimbul efortului tău și al discreției tale.

Și iată din nou cuvântul acela, atât de rar rostit. Nu-și putea imagina că îi păsa cuiva cât negru sub unghie dacă Lord Allister vânduse sau nu brățara mamei lui, dar femeia se convinsese că întreaga reputație a familiei ei se baza pe tăcerea lui. Așa să fie!

– Desigur.

Ea îi puse monedele în mână, apucându-i în treacăt degetele.

- Îți mulțumesc, Lord Westfall.

Nate deschise portiera trăsorii.

- Și eu îți mulțumesc, Lady Allister. Apoi făcu o grimasă teatrală. Ah, pălăria mea!

Întinzându-se, își recuperă ultima piesă din costumație și cobori.

El se dădu la o parte, în timp ce trăsura o luă din loc. Prima dată când un nobil îl rugase să găsească ceva, făcuse greșeala să acționeze gratis. După ce aproape că declanșase un duel cu un amic, își dăduse seama de propria greșeală. Dacă nu cerea comision, însemna că un client - așa cum ajunsese să-i numească - îi datora o favoare. Însemna că, indiferent cât de banală era fapta sau fărâdelegea, el deținea o parte din viața lor privată, din reputația lor. Plata pentru serviciile prestate îi făcea să fie chit. Și astfel, indiferent dacă le cerea ceva în plus ori dacă plata era pe măsura muncii depuse sau a cheltuielii făcute în realitate, el stabilea un preț, iar ei îl plăteau. Și cu cât mai prețios era secretul pe care voiau să-l păstreze, cu atât mai mare era prețul pe care îl plăteau.

Băgă banii în buzunar, luă bastonul și îl încălecă pe Blue. Dacă bătrâna contesă văduvă credea sau nu povestea despre periplurile broșei, el îi spusese ce își dorise ea să audă. Uneori, acest lucru părea să fie mai important pentru clienții lui decât recuperarea lucrului pierdut. Ceea ce însemna că în mintea lui se adunau tot mai multe minciuni, dar, după viața pe care o trăise și poveștile pe care le spusese, unele adevăruri, care uneori curmaseră viața oamenilor, iar altele schimbaseră în bine caracterul fiului, vărului sau unchiului cuiva, nu-i diminuaseră prestigiul.

Ușa de la intrare în reședința Teryl se deschise în timp ce el urcă ultima treaptă.

- Bun venit acasă, milord! spuse Garvey cu o încuviințare din cap, dându-se la o parte ca să-i permită să intre.

Aveți o scrisoare pe masa de pe coridor și un musafir în salonul de zi.

Nate ridică scrisoarea și rupse sigiliul.

- Cine a venit? îl întrebă pe majordom, în timp ce desfăcu biletul ca să-l citească.

În mod evident, fratele lui mai mic obținuse o vacanță forțată de la Oxford. Abia dacă aruncă o privire pe bilet; oricum nu era adevărat. Urma să afle adevărul din discuția față în față cu Laurie.

- Domnul nu a spus, milord.

„Ah, încă unul dintre aceia.“ Încuviințând din cap, Nate băgă scrisoarea într-un buzunar.

- Trimite niște ceai, te rog. Și o să fie nevoie să se pregătească o cameră de oaspeți. Laurence vine mai devreme pentru sezon.

- Foarte bine, milord. O să fie minunat să-l avem din nou în preajmă pe stăpânul Laurence. Este foarte... plin de viață.

Nate nu era sigur că ar fi făcut aceeași descriere, dar nu avea de gând să piardă vremea dezbătând cu Garvey care erau termenii mai potriviți - *plin de viață și admirabil sau plicticos și complicat.*

- Da, așa e, spuse el, apoi își scoase mânușile și pălăria și i le întinse majordomului care aștepta.

În general, prefera să știe cu cine urma să discute înaintea unei întâlniri, dar, practic vorbind, acela era un lux. Iar la urma urmei, chiar îi plăcea întregul proces al descoperirii. Cu asta în minte, își puse la loc ochelarii, lovi podeaua cu bastonul și deschise ușa salonului de zi.

Musafirul lui stătea în dreptul ferestrei din față, cu privirea ațintită spre stradă. Cu o rapiditate dobândită prin exercițiu, dar și din necesitate, Nate îl studie din cap până în picioare - cizme înalte lustruite, o haină de un verde-închis foarte elegantă și fără nici o urmă de cută sau de încrețitură de-a lungul umerilor drepti,

un inel mare cu sigiliu pe mâna dreaptă, poziția cu brațele încrucișate și picioarele bine înfipte în podea. Părul blond și tăiat scurt și cea mai scurtă barbă pe care putea să o aibă o față. Un bărbat obișnuit să fie privit de oameni, unul cu destui bani ca să arate așa cum își dorea.

- Bună ziua, rosti Nate și închise ușa în urma lui.

Silueta se întoarce, ochii negri și întunecați privindu-l cu aceeași seriozitate pe care tocmai o arătase el vizitatorului.

- Am auzit câteva lucruri despre tine, Westfall, spuse individul în cele din urmă, cu un accent din sud-vestul Angliei. Sunt adevărate?

- Este o discuție foarte amplă, răspunse Nate pe cel bun ton rece și nepăsător, ușor distrat. Ai vrea să dezvolt?

- Bineînțeles. Cine sunt eu?

„Ah, un test!“ În cel mai bun caz, îi cunoștea din vedere pe egalii lui. Date fiind vârsta musafirului, ținuta și modul de exprimare, ar fi zis că era fie viconte de Delshire, fie, ținând cont de aroganța evidentă a bărbatului, marchizul de Ebberling. Totuși, după felul în care individul venise la reședința lui fără a da un nume și după suspiciunea cu care cei mai mulți clienți îi tratau capacitatea de deducție, Nate îl privi chiorăș și își aranjă ochelarii.

- Deci ți-ai pierdut memoria, domnule? Cunosc mulți doctori competenți. Am o slăbiciune pentru găsierea lucrurilor, dar a amintirilor cuiva... Hm, ar fi un demers interesant. Ba chiar fascinant.

- Nu contează asta. Sunt Ebberling - marchizul de Ebberling - și vreau să apelez la serviciile tale.

Din când în când, se gândi Nate în treacăt în timp ce li se aduse ceaiul și îi făcu semn lui Lord Ebberling să se așeze, ar fi fost distractiv să fie surprins. Dar de genul de surpriză plăcută, nu de una cu pistolul îndreptat

spre el. De îndată ce lacheul plecă, își umplu o ceașcă și adăugă două bucățele de zahăr.

- Atunci ce ai pierdut, Ebberling? întrebă el, observând că marchizul stătea perfect drept în centrul scaunului confortabil, cu greutatea în echilibru și fără nici o urmă de șovăială în postură.

Din moment ce evitase o dată să fie împușcat, întrucât observase că partenerul lui de cină ținea un picior în jurul părții laterale a scaunului, nu pe podeaua din fața lui, Nate era atent la orice. Iar din ce își dădea seama, marchizul pierduse ceva valoros. Vital chiar. Și nu era deloc fericit să caute ajutor pentru găsierea lui.

- Ce garanție am pentru discreția ta, Westfall? întrebă Lord Ebberling, ignorând ceaiul.

- Îmi place să găsesc lucruri. De fapt, nu mă interesează pentru ce și de ce o fac. Și întrucât doresc să mă ocup în continuare de pasiunea de a găsi lucruri, n-am de gând să trădez încrederea celui care mă angajează. Este de ajuns?

Pentru o clipă, marchizul îl privi lung.

- Presupun că trebuie să fie. Foarte bine atunci. În urmă cu cinci ani, soția mea a angajat o tânără să lucreze ca guvernanta pentru fiul meu, George. Acum trei ani, un colier cu diamante foarte valoros a dispărut de pe măsuța de toaletă a soției mele, împreună cu guvernanta.

- Un colier furat, spuse Nate cu o încuviințare din cap. Se plictisise un pic de vânătoria de bijuterii pierdute, dar înalta societate din Londra părea să aibă degete alunecoase. Cred că mă pot descurca.

- Asta nu e tot, se împotrivi marchizul, aplecându-se câțiva centimetri. În după-amiaza în care a dispărut domnișoara Newbury, soția mea a fost ucisă într-un accident de călărie. El își dresese glasul. De fapt, calul s-a întors la grajd fără Katherine, și toată lumea a plecat în căutarea ei. Am găsit-o într-un șanț, cu gâtul rupt. Abia mai târziu

mi-am dat seama că domnișoara Newbury nu se aflase printre căutători. Când m-am întors acasă, lucrurile ei dispăruseră împreună cu colierul și cu fata însăși.

- Așadar, crezi că domnișoara Newbury a ucis-o pe Lady Ebberling? întrebă încet Nate, studiindu-și foarte atent clientul.

Mâini încheștate, maxilar încordat, ochi mijiiți - furie. O furie profundă pentru că guvernanta scăpase fără să plătească pentru fărădelegile ei.

- Doctorul a declarat căzătura lui Katherine ca fiind un posibil accident. Ce cred eu este că s-a întâmplat ceva imprevizibil. Probabil Katherine a văzut-o pe domnișoara Newbury cu bijuteria sau... nu știu. Dar, dacă poți să găsești colierul de diamante, atunci o să dai și de Rachel Newbury. Iar eu aș plăti 3 000 de lire pentru recuperarea uneia sau a alteia.

În urmă cu patru ani, salariul anual primit de Nate din partea Coroanei fusese de 300 de lire. În prezent, în calitate de conte de Westfall, venitul lui anual era în jur de 8 000 de lire. În teorie, desigur, bărbatul ar fi plătit toată suma pentru a-l găsi pe ucigașul soției lui. Dar spera ca bărbatul pe care îl angaja să nu accepte o asemenea ofertă.

- Milord, 3 000...

- Și alte 5 000 de lire dacă o aduci la mine și-mi permiți să contactez eu autoritățile.

Pentru Nate, atât comentariul, cât și valoarea sumei oferite spuneau totul. Ebberling își dorea foarte mult să o găsească pe acea femeie, iar când avea să o facă, probabil domnișoara Newbury nu avea să mai ajungă niciodată la autorități. Dar, dacă Nathaniel avea de gând să facă mofturi, ratase ocazia cu foarte mult timp în urmă. Știa foarte bine că femeile erau capabile să devină depravate și criminale. În multe privințe, erau mai periculoase decât bărbații - cine le-ar fi suspectat de asemenea fapte respingătoare?

Dincolo de discuția privind moralitatea chestiunii, era fascinat de ideea de a pleca pe urmele cuiva care dispăruse în neant cu trei ani în urmă. Pentru numele lui Dumnezeu, i-ar fi prins bine o afurisită de provocare! În unele dimineți, se trezea simțindu-și mintea plictisită peste măsură.

- Pot să întreb de ce ai decis să te aventurezi în povestea asta acum? spuse el, aranjându-și ochelarii așa cum făcea când voia să nu pară deloc amenințător. Au trecut trei ani, după cum ai spus.

- Am avut răbdare foarte mult timp, răspunse Ebberling, așteptând ca polițiștii și magistrații locali să-și facă treaba. Dar acum mi-am făcut planuri să mă recăsătoresc. Iar ideea că femeia care ar putea avea de-a face cu moartea lui Katherine - și care a furat de la mine și mi-a înșelat încrederea - se află încă undeva prin lume, poate așteptând să ne facă din nou rău mie și familiei mele, este de nesuportat. Nu vreau să mă mai simt amenințat.

Părea un răspuns la fel de bun ca oricare altul.

- O să am nevoie de orice informație pe care mi-o poți oferi despre această Rachel Newbury. Vârsta, înfățișarea, originea, educația, unde s-a născut - oricare dintre detaliile acestea ar putea fi cheia descoperirii locului unde se află, zise el după o clipă. Și de detaliile legate de colier.

Ebberling încuviință din cap.

- Soția mea a angajat-o, firește, dar cred că vârsta ei actuală ar trebui să fie între 23 și 25 de ani. Era o femeie înaltă, cam cu nasul pe sus, de parcă se credea mai deșteaptă decât oricine altcineva. Avea ochii căprui, părul blond, care părea să se onduleze în toate direcțiile, cu toate că întotdeauna îl purta într-un coc perfect la ceafă. Destul de drăguță, presupun, și foarte cuviincioasă. Și îmi amintesc că avea o slăbiciune pentru căpșune și îi plăcea să călărească. Și să citească. Avea întotdeauna o carte în mână.

Ridicându-se, Nate se îndreptă spre birou și scoase o foaie de hârtie.

– Mă pricep la desenat, spuse el, apoi luă un creion și se așeză din nou. O să încerc să-i schițez portretul dacă o să-mi dai indicațiile necesare.

– Excelent, răspunse marchizul, întinzându-se, în sfârșit, spre ceașca de ceai. Rycott a spus că ești omul potrivit pentru slujba asta.

Azul numelui îl făcu să tresară.

– Rycott? repetă el și se întoarse spre noul lui client. Îl cunoști pe Jack?

– Vrei să întrebi dacă știi că l-ai servit pe Wellington ca spion? răspunse Ebberling, umplându-și ceașca și apropiindu-se de birou. Am legăturile mele. Am cerut pe cineva care să poată îndeplini sarcina asta cu succes. Jack Rycott a spus că tu ai fi acela. Și n-am văzut sau auzit ceva spus de tine care să mă facă să mă îndoiesc de opinia lui. El făcu un gest spre hârtie. O față ovală, din câte îmi amintesc.

– Ți-a spus Rycott că am lucrat pentru Wellington? întrebă Nate, lăsând jos creionul și apelând la ultima fărâmă de voință pe care o avea ca să nu-l doboare pe marchiz și să nu-l reducă definitiv la tăcere înainte să apuce să-și dea drumul la limbă de față cu altcineva. Mă îndoiesc de asta.

– Ei bine, nu a spus-o direct. De fapt, mi-a spus că a auzit că noului conte de Westfall îi place să găsească pisici pierdute. Apoi a adăugat: „Habar n-am de ce ar trece un bărbat de la lei la pisici, dar asta e. O să faci treaba pentru tine. Și ceva în plus“. Când eu am dedus restul, el nu a negat.

Asta chiar părea replica lui Jack Rycott.

– Atunci, nu o să neg nici eu, spuse Nate, însă o să precizez că l-am sfătuit pe Wellington în timpul războiului. Este o mare diferență între a urmări un leu și a intra cu unul într-o cușcă. Oricum părea credibil, se gândi el.

Pisicile – și femeile – sunt, din experiența mea, mult mai ușor de controlat.

Și având în vedere ce credea marchizul de Ebberling că știa, cu cât Nate o găsea mai repede pe acea femeie și termina cu povestea aceea, cu atât mai bine. Apoi putea să se ducă la Brighton ca să aibă o mică discuție cu fostul lui camarad și să-i aducă aminte colonelului Rycott cât de puțin aprecia faptul de a fi bârfit. Sau măcar menționat. El găsisse, prinsese și ucisese partea lui de lei. Mai mult decât partea lui, în opinia francezilor. Iar acum pisicile, femeile și ocazionalele bijuterii pierdute i se potriveau de minune.

De îndată ce marchizul fu mulțumit că desenul o reprezenta cu precizie pe domnișoara Rachel Newbury – sau, în orice caz, imaginea ei din urmă cu trei ani –, îi întinse un teanc frumușel din suma convenită, alături atât de adresa lui din Londra, cât și cea de la conacul Ebberling din Shropshire. Nate se lăsă pe spate și studie portretul schițat în creion. Era frumoasă cu acea bărbie ridicată pe care o descrisese Ebberling. De fapt, putea să fie oricine și să locuiască oriunde în Anglia. Totuși, dată fiind bănuiala că nu își dorea să fie găsită, el nu găsisse niciodată un loc mai bun în care să se piardă cineva decât străzile aglomerate ale Londrei.

O străină într-un sat mic ar fi fost remarcată. Oamenii ar fi pus întrebări. Rachel Newbury n-ar fi vrut să le răspundă la întrebări și nici să fie ținută minte. Poate se putea angaja pe un post liniștit, neînsemnat, unde era puțin probabil să întâlnească pe cineva din viața ei anterioară – de exemplu, croitoreasă sau ajutor de brutar, ajutor de vânzător sau chiar doamna de companie a unei lady în vârstă.

Păr bălai, ochi căprui, arogantă și foarte inteligentă. Nu era prea mult pentru a începe. Dar el găsisse oameni în Europa în mijlocul unui război. Povestea aceea fusese